

ένεργεια την άδειά του. Εμίσησε ανθρώπους και φαρμάκους, έμπορεύτηκε έντατικά το μαύρο χαβιάρι — περιζήτητο για τις «ζακωποιές» των πλουσίων Ρώσων — και έκέρδιζε πολλά. Έτσι σε λίγα χρόνια ο Ιωάννης Βαρβάκης έγινε πλούσιος, αγόρασε δικές του βάρκες και έγινε ιδιοκτήτης τριών νησιών, που βρίσκονται μέσα στην Κασπία Θάλασσα.

\*\*\*

Ο Βαρβάκης εξέτελεσε μεγάλα έργα στο Άστραχάν, για τα ό-  
ποια έδωκεν 1.509.000 ρούβλια. Ο Αυτοκράτορ 'Αλέξανδρος Α'  
τον έτιμησε με άνωτατο παράσημο και διάταξε να έγγραφη τ' όνομά  
του στην «Ενάτη Βίβλη των Ρωσικών οικοσήμων».

Όταν ξέσπασε ή 'Επανάσταση του 1821, ο Ιωάννης Βαρβάκης  
άνοιξε την κάσα του, έξοδεύοντας αλύττητα για τις ανάγκες του 'Α-  
γώνου. Από μιάς άρχής έστειλε στον Οικουμενικό Πατριάρχη 400.000  
φράγκα για την έξαγορά 'Ελλήνων αιχμαλώτων. Θέλοντας όμως να  
παρακολουθή από κοντά τον 'Εθνικόν Άγώνα, κατέβηκε στην 'Ελλά-  
δα, άν και γέρως πειά. Βρισκόταν στη Ζάκυνθο, όταν έκατάλαβε ότι  
πλησιάζει ο θάνατός του και στις 10 Ιανουαρίου 1825 έγγραψε τη δια-  
θήκη του. Το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του —  
άφησε στο 'Ελληνικό Έθνος και το υπόλοιπο για την  
έξαγορά των αιχμαλωτισμένων οικογενειών. Στη διαθήκη  
αυτή ώριζε να ιδρυθή και Λύκειο «προς εκπαίδευσιν της  
'Ελληνικής νεολαίας». Μετά δυό μέρες ο Ιωάννης Βαρ-  
βάκης πέθανε και έτάφη στη Ζάκυνθο.

Κατά το 1870 συνεστήθη μιά μεγάλη 'Επιτροπή, προε-  
δρευομένη από το ναύαρχο Κ. Νικόδημο, για να φροντί-  
ση να ιδρυθή το Λύκειο, δηλ. να χτισθή το οικοδομήμα  
του. Γρήγορα έχτίστηκε με δαπάνη 440.500 δραχμών, πο-  
σό μεγάλο για την εποχή εκείνη. Σ' αυτό εγκαιεστήθησαν  
δυό δημόσια γυμνάσια. Στά 1886, επί Κυβερνήσεως Τρι-  
κούπη, άπεφασίσθη ή ίδρυσις πρακτικού λυκείου με τó ύ-  
νομα «Βαρβάκειον», κατά μίμησιν των Γερμανικών «πρα-  
κτικών γυμνασίων». Πρώτος διευθυντής του διορίσθη ο  
Θεόδωρος Νέγγης, καθηγητής των Φυσικών 'Επιστημών.  
Με την ίδρυσιν του Πρακτικού τούτου Λυκείου άρχισε ή  
έισαγωγή εκπαιδευσεών για την προπαρασκευή μαθητών  
του Πολυτεχνείου και των στρατιωτικών σχολών. Το  
Βαρβάκειο Λύκειο συντηρείται από τους τόκους του κλη-  
ροδοτήματος που είνε κατατεθειμένο στην 'Εθνική Τράπε-  
ζα και άνέρχεται σε 1.671.940 δραχμάς και 70 λεπτά δια  
την άριθμείαν! Το διάταγμα της 26 Φεβρουαρίου 1843  
ώριζε να μείνη το κεφάλαιο αυτό άπειράχτο «αδια πτε-  
τός».

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ ΑΛΜΠΑΝ

Η δούκισσα ντε Σαιντ-Αλμπάν, ή όποία έθεωρείτο ως  
μία από τις ωραιότερες γυναίκες στη νεότητά της, είχε  
χρηματίσει ήθοποιός. Φτωχή και άσημη, καθώς ήταν, έ-  
παιξε σ' ένα συνοικιακό θέατρο, κερδίζοντας μόλις τριάν-  
τε σελίνια την εβδομάδα.

Ένα χειμώνα, ο θίασος στον όποιον εργαζόταν, άπε-  
φάσισε να κάμη μιά «τουρνέ» σε διάφορες επαρχιακές πό-  
λεις της Άγγλιας. Στο Λίβερπουλ, ή νεαρά ήθοποιός έ-  
καμε την πρώτη της εμφάνισιν σ' ένα ρομαντικό δράμα,  
όπου ύπεδύετο τον ρόλο μιάς μικρής φτωχής όρφανής,  
χωρίς κανένα φίλο ή προστάτη.

Σε μιά σκηνή του έργου αυτού ένας άκαρδος έμπορος  
κατεδίωκε την φτωχή κόρη για κάποιο χρές της, άπει-  
λώντας την πως θα την έκλεινε στη φυλακή, άν δεν παρουσιαζόταν  
κανένας γνωστός της να έγγηγη γι' αυτήν.

— Τότε, δεν μου μένει πειά καμιά έλπίς! άνέκραξε ή όρφανή.  
Δέν έχω κανένα φίλο σ' αυτόν τον κόσμο!...

Την ίδια στιγμή ένας ναύτης ώριμισε από τη γαλαρία, διέσχισ-  
την πλατεία, πήδησε πάνω στη σκηνή και έπεσε στα πόδια της ήθο-  
ποιού. Κατόπι σημάθηκε, έπετέθη έναντίον του ήθοποιού, που ύπεδύ-  
ετο τον έμπορο, του κατάρφεσε μερικά γρονθοκοπήματα και τέλος, γυ-  
ρίζοντας προς την 'Αλμπάν, της είπε:

— Έχετε έναν φίλο, δεσποινίς, και ο φίλος αυτός είμαι εγώ! Εί-  
μαι πρόθυμος να έγγηγη για σας!

Φαντάζεσθε το πανδαμόνιο που έπηκολούθησε. Οί θεαταί γελού-  
σαν, χειροκροτούσαν, έφώναζαν... Και έδέησε να επέμβη ο ίδιος ο  
διευθυντής του θεάτρου, να έγγηγη στον ναύτη τί συμβαίνει, για να  
πεισθή ο άφελής και άγαθός νέος να κατέβη από τη σκηνή!...

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

Κάποιος Γασκόνος τερατολόγος έζαναχάτο ότι κατήγεται από τόσο  
καλή οικογένεια, ώστε πλήρω-  
νε ακόμη τους τόκους κάποιου  
δανείου που είχαν σινάψει οι  
απόγονοί του για να μωρέσουν  
να πάν... στη Βηθλεέμ και να  
προσφέρουν δώρα στον νεογέν-  
νητο Χριστό!...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γνωστός 'Ελλην διπλωμάτης, ο όποιος δρούσε πάντα διπλωματι-  
κώς... στην 'Αθήνα, συνήθιζε να φορή το μονόκλ του πότε στο ένα  
και πότε στο άλλο μάτι. Ο βλακώδης αυτός ξιπασμός του έκαμε  
τόση έντύπωσι στον κ. Κονδύλη, όταν κατά το 1926 ήταν Προθη-  
πουργός, ώστε να του πη μιά μέρα:

— Βοέ άδεραφέ, φορείς το μονόκλ για να βλέπης ή για να... σέ  
βλέπουν;

\*\*\*

Πρό τινος καιρού ύπήρχε στην Κεφαλλονιά ένας περίεργος τύ-  
πος, Ζεντιλίνης όνομαζόμενος, ο όποιος δέν είχε εργασία. Οί πολιτικοί  
του τόπου, μη έχοντας κάποτε πού να τον διορίσουν, τον έστειλαν  
άμισθο πρόξενο σε μιά μικρή πόλι της 'Ιταλιας.

Δέν έμεινε όμως και πολύν καιρό εκεί ο Ζεντιλίνης. Καί μιά μέρα  
τον ξαναόαν να γυρίζη άξαρνα στην 'Αθήνα, να παρουσιάζετα στο  
'Υπουργείο των 'Εξωτερικών και να ύποβάλη την πα-  
ραίτησί του.

'Εκκληκτος ο 'Υπουργός τον ρώτησε:

— Μα σού χάλωσες τον κόσμο να διορισθής, γιατί  
παρατείσαι τώρα;

— Έτσι.

— Γιατί έτσι; Μήπως δέν περνούσες άρχετα καλά  
έκει;

— Δέν λέω όχι, αλλά στην πόλι που με στείλατε δέν  
ύπήρχε κανένας 'Ελληνας ύπήκοος.

— Τόσο το καλύτερο για σένα. Δέν θα είγες και  
σκοτούρες.

— Μάλιστα, αλλά οί 'Ιταλοί, όταν γίνεται καμμιό  
κλοπή εκεί, λένε πάντοτε πως «οί 'Ελληνες την έκαναν».  
Και επειδή δέν ύπήρχε στην πόλι αυτή κανένας άλλος  
'Ελληνας, άν γινόταν κλοπή, θα λέγανε άσφαλώς ότι...  
την έκανα εγώ!

\*\*\*

Στην Κρήτη ζή ακόμα ένας παλαιός αγωνιστής, Μα-  
λανδράκης ή Ζωριός όνομαζόμενος, ο όποιος ήταν πλοί-  
αρχος κατά τους Κρητικούς άγώνες και προσέφερε με-  
γάλας ύπηρεσίας στην πατρίδα του με το πλοίο του, το  
όποιο έδετε πάντα στη διάθεσι των έπαναστατών.

Όταν ο πρίγκηψ Γεώργιος κατήλθε ως 'Ηγεμόν  
της Κρήτης, εκτιμώντας τις ύπηρεσίες του Κρητός αι-  
τού πλοίαρχου, τον διώρισε Λιμενάρχη Χανίων.

Ο Κανεβάρο όμως, 'Ιταλός ναύαρχος και πρόε-  
δρος των ξένων ναύαρχων, ύπό την έξουσία των όποιων  
ήτανε ή Κρήτη τότε, μη χωνεύοντας τους 'Ελληνας,  
έξεμάνη όταν άκουσε το διορισμό του Ζωριού και έδή-  
λωσε ότι ούτε θ' άνάγνωριση, ούτε θα δεχθή ποτέ τον  
Λιμενάρχη αυτόν.

Μόλις το έμαθε αυτό ο Μαλανδράκης, φορεί άμέσως  
τη στολή του Λιμενάρχου, ή όποία ήταν ή ίδια με τη  
στολή των άλλων Λιμεναρχών του έλευτέρου Βασιλείου  
τότε, και παρουσιάζετα στο Ναύαρχο.

'Εξοι φρενών ο Κανεβάρο του φωνάζει ότι ουδέ-  
ποτε θα τον δεχθή.

Αυτός, μη γνωρίζον τα 'Ιταλικά, αλλά έννοών τί  
του έλεγε ο 'Ιταλός, του άπάντησε 'Ελληνιστί ότι έφ'  
όσον έχει διαταγή του Πρίγκηπου, θα μείνη Λιμενά-  
ρχης, άδιαφορώντας ποιά γνώμη έχουν για το ζήτημα  
αυτό οί ξένοι.

Όταν διεφρηνεύθησαν τα λόγια του αυτά στον Κανεβάρο, ο 'Ι-  
ταλός ναύαρχος έκραύγασε έξω φρενών:

— Είνε έξωφρενικό να θέλη να μείνη Λιμενάρχης στα Χανιά άν-  
θρωπος που δέν ξέρει ούτε μιά ξένη γλώσσα.

Σ' αυτά ο Μαλανδράκης του άπάντησε:

— Αιπούμαι και εγώ γιατί βλέπω ότι κοντζά μου Ναύαρχος εσύ  
και τόσο Ναύαρχοι εδώ πέρα δέν ξέρετε ότι ή επίσημος γλώσσα εδώ  
είνε ή 'Ελληνική και ότι οί 'Ελληνες υπάλληλοι μόνο την 'Ελληνική  
είνε ύποχρεωμένοι να ξέρουν, να γράφουνε και να μιλάνε.

Στο έπιχειρήμα αυτό του Μαλανδράκη, ο Κανεβάρο δέν ήξερε  
τί ν' άπάντηση. Και το φινάλε;

Ο Μαλανδράκης έμεινε Λιμενάρχης Χανίων μέχρι της ένώσεως  
της Κρήτης με την μητέρα 'Ελλάδα.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο άρχαίος φιλόσοφος Πόρρων έδίδασκε ότι δέν έπάρχει καμμιό  
διαφορά μεταξύ ζωής και θανάτου. Κάποιος 'Αθηναίος, θέλοντας να  
τον ειρωνεισθή, τον ρώτησε για ποιό λόγο δέν πέθανε, αφού ή ζωή  
και ο θάνατος ήσαν το ίδιο  
πράγμα.

— Γι' αυτό ακριβώς, άπάντη-  
σε ο φιλόσοφος. Έπειδή δέν ύ-  
πάρχει καμμιό διαφορά μεταξύ  
ζωής και θανάτου!...

